

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: ~

Cím: *Éjjel az utcán.*

Forrás: *Az Ujság*

Bp

(Hely)

912 I. 14.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old)

Osztályozás

Tárgy

394.04

Hely

Idő

"1917"

Személy

Éjjel az utcán.

— Séta a Rákóczi-uton záróra idején. —

(Saját tudósítónktól.)

Immár másodika óta éjszaka tizenkét órakor zárják a nyilvános helyiségeket. A belügyminiszter, a mikor ezt a korlátozást elrendelte, a háboru okozta magasabb érdekeket tartotta szem előtt s így — noha sok embernek jogos az ellenvetése — ez az érdek itthon, messze a fronttól, mindenkitől teljes respektust érdemel. Hiszen a katonáknak — hadapródjelölt-ö-mesertől lefelé — is megtiltották, hogy este kilenc óra tul az utcán járjanak s a takarodó minden hadfit hazaparancsol. Sokan sajnálják a mulatozástól megfosztott katonákat, de minden érv ellensúlyozására legyen elég talán annyi, hogy a midőn a koronázási előkészületek napjaiban szintén megvontak mindenemű kimaradási engedélyt, csaknem negyven százalékkal csökkent a bűncselekmények száma. Ez pedig olyan időben, a midőn a rendőrségénység jó egyharmada a harcotéren van, olyan döntő érv, a mely előtt illik és muszáj is meghajolni azoknak, a kiknek kedvük és tehetségük is volna este kilenc óra tul is mulatni. Míg azonban egyfelől ez a szigoru intézkedés a kaszányák szoláiba parancsolta a frontról jött és oda tartó vitézeinket, Budapestén lábrakapott egy új divat, az utcán való éjjeli korzózás, a mely megérett arra, hogy a rendőség razzíát tartson néhány főútvonalon óraszám lözengő és nem egyszer hatalmas botrányt rendező aranyiljúságe között. Az éjjeli utczát a tizenkét órai záróra idején, a mikor tisztos családok tartanak haza színházból, vendéglőkből, kávéházakból, megszállva tartják a fiatal emberek és azok a nők, a kik engedélyt erre a rendőségtől nyertek, noha volt idő, a mikor az ilyen hölgyek nem járhattak tuczatszámra a főútvonalakon.

Éjjéli sétát teszünk a Rákóczi-uton. Sötét az utca, gyér világosságban zsufolt sorok tartanak különböző irányban. A nagykörut keresztezésénél négy sarkon legalább négyszáz ember egy tömegben, köztük a tollas és boas hölgyeke, a kik jókedvükben az utca szokinesének aranymondásait pattogtatják tisztos hölgyek, anyák és leányok fülehallatára. A Keleti felől katonák hátizsákkal, férfiak, asszonyok, gyermekek batyukkal, podgyászszal, gyalogszerrel tartanak a város felé. Kocsi alig döcög az uton, ha akad egy, annak már van utasa, vagy sfaradte a ló, nem bir uj fuvart, és esőben és sárban, hideg téli éjszakán az utczán bandukol egy nagy késéssel beérkezett vonat utasközönsége.

Napról-napra hasonló ez a kép. A zimonyi meg a bécsi vonat szokott nagy késéssel befutni és szokás szerint a keleti pályaudvaron ilyenkor alig van, vagy egyáltalában nincs kocsi. Bizonytalan a vonat érkezése, — mondják a kocsisok — addig inkább mulatós emberek után eserkésznek. És a vonat megjön, a pályaudvaron kocsi vagy onért sem kapható, a sötét utczákon pedig megindul az utastömeg, hordár nélkül, podgyászszal, csomaggal megrakottan, nem egy asszony két-három gyerekkel. Ha nincs kocsi, akad szálló majd! — mondják a gyanutlan utasok és sietnek a szélrózsa irányában szállók után. De a háborus forgalom aranyidőket varázsolt a szállók életébe és nincs Budapestén szálló, a melynek éjszakára üres lenne csak egyik szobája is. Végig a Rákóczi-uton hiába, nincs szoba a szállókban. Egyik-másik már a kapun helyezi el a táblát: „Nincs szoba!” Másutt a portásnak kínálnak bankót, de hasztalan minden. Még a fürdőszobákban is ágyat vetettek, éjjelkor pedig minden szobának akadt már lakója.

Esik az eső, hideg van, dermedt tagokkal vánszorognak az utazástól elfáradt emberek. Kocsi nincs, a kávéházak zárva, mindenütt az éjszaka esendje borul a városra, s a kit akár a város tuló felén nem vár vendégszeret otthon, az utczán kénytelen megvárni a reggelt. Így van ez hetek óta és még inkább a mióta tizenkét órakor zárják a nyilvános helyiségeket. Ilyen a Rákóczi-ut éjnek idején. Ilyen, mert ez Pest...